

A megdicsőült Krisztus

Időpont: Áldozó csütörtök [Mennybemenetel ünn.], 1955. május 19.

Alapige: Ézsaiás 52:13-15.

Ímé, jó szerencsés lesz szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon. Miképen eliszonyodtak tőled sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt: Akképen ejt ámulatba sok népeket; fölötte a királyok befogják szájokat, mert a mit nékik nem beszéltek volt, azt látják, és mit nem hallottak volt, arra figyelnek.

Hogy Ézsaiás nagypéntek prófétája, az eléggé közismert tény, hogy azonban áldozó csütörtöknek is a prófétája, az már kevésbé ismert. Pedig első hallásra is világos, hogy ez a szakasz Isten szolgájának megdicsőüléséről szól. Hogy kire gondolt Ézsaiás akkor, mikor ezt az Isten szolgájának megdicsőüléséről szóló szakaszt leírta, nem tudjuk, azt azonban tudjuk, hogy kire gondolt a Szentlélek, mikor ezt a szakaszt a prófétával leíratta. Kétség nélkül a Messiásra gondolt. Már a régi hagyomány is Reá vonatkoztatta. Zsidók is, keresztyének is a Messiás megdicsőülésének jövendölését látták benne, csak a zsidók egy eljövendő Messiásra vonatkoztatták, a keresztyének pedig a már megérkezettre, Krisztusra.

Krisztus két megdicsőüléséről szól a prófécia: egy mennyei megdicsőüléséről és egy földi megdicsőüléséről.

1. Krisztus mennyei megdicsőüléséről így szól a próféta: "Ímé, jó szerencsés lesz szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon." /13. v./

"Jó szerencsés lesz szolgám". Ez nem azt jelenti, hogy testileg világ szépe lesz, egészsége kikezdetlen, értelme felülmúlhatatlan, gazdagsága megmérhetetlen, hatalma és tisztessége utolérhetetlen. E világ szemében ilyen a szerencsés ember s csak ez a szerencsés ember. Isten igéje azonban mást ért jó szerencse alatt. Ézsaiás próféta könyvének 53. fejezete, mely a felolvasott szakasszal egy szellemi egységet képez, 10. versében ad nekünk erre vonatkozólag felvilágosítást. Ott ezt olvassuk Isten szolgájának szerencséséről: "Az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz". Az tehát a szerencsés ember, aki az Úr akaratát szerencsésen végre tudja hajtani. Ez lesz azután a dicsősége is, mert aki Istennek szolgál, megbecsüli azt az Isten. /Ján. 12:26./ Krisztus bölcsességgel, alázatossággal és engedelmisséggel elvégezte a munkát, melynek elvégzésére e földre jött, végrehajtotta Isten üdvtervét, a váltságot. Megdicsőülése tehát már ott kezdődött a nagypénteki kereszten, ahol felkiáltott: Elvégeztetett! Nem az életbe belefáradt ember halált üdvözlő kiáltása ez, hanem a

szorgalmas munkásé, aki porosan, verítékesen, fáradtan elvégezte a nagy művön az utolsó simításokat is, s most boldogan szemléli: Elvégeztetett. Kész. Olyan ez a kiáltás, mint a győztes hadvezéré, aki sebektől borítva, véresen nézi, mint fut serege elöl a megvert ellenség, s diadalittasan kiált fel: Elvégeztetett. Megnyertük a csatát. Nagypénteken visszhang nem jött erre a krisztusi szóra e földről, de a mennyben felhangzott rá a Hallelujah, a megtérők fölötti öröm.

"Magasságos lesz". Így folytatódik a prófécia. Felmagasztosul. Emberek fölé emelkedik. Elhagyja a föld porát. Ebben folytatódik megdicsőülése. Ez történt a húsvéti feltámadáskor. Ennek sem volt előbb földi visszhangja. Pár, szinte holtra vált katona volt csak a szemtanúja, akik tele voltak ijedelemmel, az övéi pedig telve voltak félelemmel és kétségekkel. De a mennyben annál nagyobb visszhangja volt. Angyalok jártak a húsvéti üres sír körül, s hirdették: Nincs itt! Feltámadott!

"Felséges lesz". Így folytatódik a prófécia. Az egyedüli Felségnek, Istennek régióiba emelkedik. Ez a megdicsőülés következett be áldozó csütörtökön, a mennybemenetel ünnepén. Ennek sem volt nagy visszhangja e földön. Pár tanítványa állott csupán a hegyen, mikor felvitetett előlük, de bennük is több volt a búcsúzás fájdalma, a jövőért való aggodalom, mint az Uruk megdicsőülése fölötti hódoló öröm. Bezzeg a mennyben! Milyen fogadtatást készíthetett a menny az otthonába hazatérő felséges Úr Jézus Krisztus számára!

"Dicső lesz nagyon", igen magas polcra jut, így írja le mennyei megdicsőülését a prófécia. Ott ül Istennek, a mindenható Atyának jobbán – így valljuk mi is az apostoli hitvallásban. A jobb oldal mindig megtisztelő hely. Mennyei trónusra kerül a földön gonosztevéként kivégzett Jézus Krisztus. Csúfondáros emberek helyett angyalsereg veszi körül. Imádják őt. De figyeld meg, hogy nem a hazatért Istenfiát ünneplik benne, hanem a megöletett Bárányt. Körülötte a Bárány éneke zeng. Méltó is arra, hogy a szolgálatáért dicsőüljön meg. Királyi trónusán is tovább szolgál. Nem élvezi önző módon a dicsőséget, nem uralkodik hatalommal, hanem szolgál. Közbenjáró főpapunk, aki megindul gyarlóságainkon, hiszen Ő is megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan /Zsidók 4:15./, s azért él, hogy esedezzék érettünk. /Zsidók 7:25./ Péter példájából pedig tudjuk, hogy bukásunkban is milyen megtartó erő az, hogy Jézus imádkozik értünk. /Lukács 22:31-32./ Ez a Krisztus örökké tartó mennyei dicsősége.

2. Krisztusnak azonban nem elég a mennyei megdicsőülés. Itt a földön is meg akar dicsőülni. Krisztus földi megdicsőüléséről így szól a prófécia: "Miképpen eliszonyodtak tőled sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt: akképpen ejt ámulatba sok

népeket; fölötte a királyok befogják szájukat, mert amit nekik nem beszéltek volt, azt látják, és mit nem hallottak volt, arra figyelnek". /14-15. v./

Érthető lenne ez a kívánság. Amilyen nagy volt a megaláztatása, legyen olyan nagy a felmagasztaltatása, a dicsősége is! Aki utolsó volt, legyen most az első! Ahol megalázták, ott kell fel is magasztaltatnia: a földön. Csak ez szolgálthatna néki elégtételt. Jézus azonban nem a saját elégtételét keresi, hanem a mi üdvösségünket. Nem akar önmagáért dicsőséget, hanem miértünk. Azért, mert nincs más név, amely által lehetne nekünk megtartatnunk, mint az Ő neve.

Ámulatba akar ejteni sok népeket. A népek kifejezés a bibliában a pogányokat jelenti. Nagy akar lenni a pogányok előtt. Más fordítás szerint: Meg akar hinteni sok népeket, mint ahogy a főpap meghinti a népet a nagy engesztelés ünnepén, hogy megtisztítsa bűneiből. Akár így, akár úgy nézzük, mindenképpen egy az értelme: Megváltója akar lenni a pogányoknak is. Ebben lesz az Ő földi megdicsőülése: sok pogány, tévelygő nép Hozzá való megtérésében.

Abban is megjelentkezik földi dicsősége, hogy fölötte majd a királyok is befogják szájukat. Kik ezek a királyok? A nép eleje. Krisztushoz földi életében rendszerint a nép "salakja" tért meg: a nyomorgó szegények, a gyógyíthatatlan betegek, a kiközösített bűnösök, az élet viharvertjei. A gazdagok ha meg is indultak, szomorúan otthagyták, mint a gazdag ifjú. Az egészségeseknek nem volt szükségük orvosra, sem az igazaknak Megváltóra. A boldogok pedig nem keresték az üdvösséget, nekik elég volt mennyországnak a föld is. Egyszer azonban majd a vallásos emberek is megtérnek, a jók is rájönnek arra, hogy bűnösök és Krisztus nélkül elvesznek. A kegyesek megtérése lesz Krisztus hatalmas dicsősége a földön.

Azok a királyok azonban, akikről itt szó van, olyanok, akik befogják szájukat Krisztus előtt. Eddig tehát nem fogták be. Sok nagyszájú ember van e világon, aki mindig vitába száll az Úrral, abban leli kedvét, ha ellene mondhat Neki, s közöttük van sok olyan is, aki nyelvel az Úrral. Ezeket is meg akarja menteni Jézus. Ezekért is ontotta vérét. Ezek megtérésére is lehet és szabad reménységgel nézni. Ez lesz majd csak hatalmas dicsőség a földön Krisztus számára!

Mindez azonban csak akkor következik be, ha ezekhez is eljut az evangélium. A hit ugyanis hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által. /Róma 10:17./ Krisztus földi megdicsőülésének feltétele tehát az, hogy elbeszéljék azok, akik tudják, hogy kicsoda Krisztus, ezt azoknak, akiknek eddig ezt senki el nem beszélte, s azok felfigyelhessenek arra, amit eddig nem hallottak. /15. v./ Ezért függ a legszorosabban össze Krisztus megdicsőülésének napja a missziói paranccsal. Az első áldozó csütörtökön is ezért hangzik el

Jézus ajkáról a nagy küldő szó: Menjete el az egész világra és tegyete tanítványokká minden népeket! /Máté 28:18-20./

Ezen a ponton válik áldozó csütörtök ünnepe bűnbánati nappá a számunkra. Mi ugyanis édes keveset csináltunk Krisztus földi megdicsőüléséért. Elismerjük tisztelettel azt, amit hős misszionáriusok itthon s odakünn is tettek a Krisztus megdicsőüléséért, de nem hunyhatunk szemet az előtt a tény előtt, hogy kétezer év után is a föld népének még mindig csak 35 százaléka hallotta az evangéliumot, s bár a biblia a világ legtöbb nyelvre lefordított s legtöbbet olvasott könyve, még mindig van 1700 nyelv, amelyen nem szólalt meg az Írás egyetlen szava sem. Milliósámra hálnak meg emberek Krisztus nélkül, s mi tudunk nyugodtan aludni kegyességünk párnáin.

Míndehhez jön még az itthoni pogányság, sőt a hívők Krisztusra árnyéket vető élete is. Senki sem moshatja le rólunk a felelősséget azért, hogy Krisztus még mindig nem dicsőült meg e földön.

Senki sem mondhatja, hogy túlságosan gyenge az evangélium hirdetésére, a bizonyágtételre. Aki a parancsot adta, a képességet is megadja a készséges szíveknek.

Krisztus mennyei és földi megdicsőüléséről szolt a mai szent lecke. Ezen a napon megnyílt a menny, hogy megdicsőüljön benne Isten ama Báránya, aki elvette a világ bűneit. Megnyílik-e Előtte e világ s benne az én szívem is, hogy megdicsőüljön e földön, megdicsőüljön bennem is? Ámen.